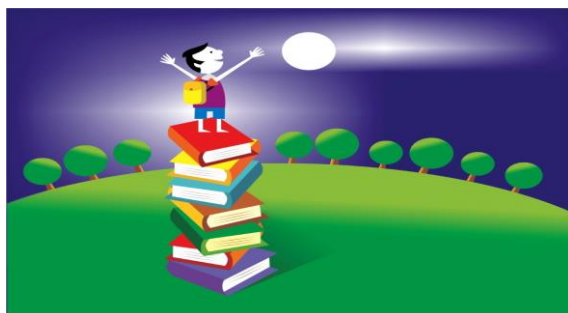

Podpora čtenářské gramotnosti na Bílovecku

2. ročník literární soutěže
Bílovecké záhady

tentokrát na ekologické téma

Strašidla z barevných popelnic

Březen 2013

OCENĚNÉ PRÁCE

*Tuto soutěž podpořilo Nakladatelství Grada
a Město Bílovec*

**Všichni, kdož se zúčastnili,
úžasní a skvělí byli,
měli pěkné nápady
na **Bílovecké záhady**.**

Ilustrace ©Markéta Vydrová

Text ©Zuzana Pospíšilová

*Vydala Městská knihovna Bílovec
26.3.2013*

*Mgr. Zuzana Pospíšilová
Mgr. Renata Mikolašová
Lenka Klemšová*

Strašidla z barevných popelnic

Tereza Kicová, 4. ročník ZŠ Slatina

Byli lidi, kteří házeli sklo, papír, plast a různé jiné věci do jedné popelnice. Až po dlouhé, dlouhé době se najednou ozvalo podivným hlasem: „*Tříd'te odpad! Jinak se vaše vesnice propadne pod zem a nezbyde ani semínko trávy.*“ Lidi souhlasili a začali třídít odpad. Všechno klapalo, jak mělo, až na jeden den.

Kolem šel kluk s plastem a omylem ho hodil do skla. Jak to uviděli ostatní, tak na všechno zapomněli a začali zase házet všechno do jedné popelnice. Na druhý den se ozvalo: „*Nedodrželi jste slib, oted' se vaše vesnice propadne pod zem!!!*“ Bylo to strašidlo, které žilo v popelnicích na tříděný odpad. Přiběhnul starosta a říká mu: „*Prosím Vás, dejte nám ještě jednu šanci Na všechno budu dávat pozor, už se to víckrát nestane!!*“ Tak strašidlo řeklo: „*No dobrá, ještě jednu šanci vám můžu dát, ale jen jednu!!!*“ Starosta řekl: „*Děkuji, děkuji, budeme třídít odpad, slibuji.*“

Strašidlo najednou zmizelo. Starosta pověřil člověka, který dohlížel na třídění odpadu. A když někdo hodil něco do nesprávné popelnice, tak to musel přebírat. To se lidé smáli, když do ní skočil. A jak z té popelnice vylezl, tak strašně smrděl, lidé se schovali do svých domů, aby ten smrad necítili.

Proto všichni třídili odpad, nikdo nesmrděl a vesnice byla čistá. A staršidlo se už nikdy neozvalo.

Dobrodružství Karlose z Bílovce

Tomáš Zouhar, 4. ročník ZŠ Slatina

„Už mě to štve,“ křičel Karlos, „to je tento týden už poosmé.“

Karlos měl velké problémy se školou. Šikanoval ho jeden kluk jménem Boris. Je mu 17 a je silný jak hora. A díky tomu měl Karlos 2 000 Kč z pokladničky pryč.

Jednou šel do školy a do zelené popelnice vyhodil láhve od piva a zavařovací sklenice. Ten večer se pak Karlos koukal z okna a zdálo se mu, že se zelená a modrá popelnice trochu hýbe. Najednou se zelená popelnice otevřela a Karlos se lekl. Oblék se a šel se podívat, co se tam děje. Opatrně nakoukl do popelnice a zjistil, že sáček s lahvemi a sklenicemi tam není. Co je to za nesmysl! Vždyť je čtvrtek! Popelnice vyváží pčece až v pondělí!

Najednou za ním něco bouchlo a ozvalo se veliké naříkání. Byl tam skleněný mužiček. Oči, nohy, pusa a nos – to všechno bylo ze skla. Nohu měl zapadlou v kanále a nechtěla ven. Karlos se bál, ale nakonec si dodal odvahy a strašidlu pomohl. Strašidlo mu poděkovalo: *„Až budeš potřebovat pomoc, 3krát zapíšej.“* Na ta slova zmizelo.

Druhý den cestou do školy potkal Karlos Borise. Boris křičel: *„Kde je 100 Kč?“* Za to by ho nekopnul. Karlos 100 Kč neměl, a tak se lekl. Naštěstí si vzpomněl na strašidlo a třikrát zapískal. Najednou se popelnice začaly třepat a vyskakovala z nich všelijaká strašidla. Papírová, plastová, skleněná. A všechna se na něho vrhla. Z poslední popelnice vyskočil Karlosův kamarád. Karlos mu poděkoval za záchranu.

Po tomhle oživení strašidel se stýkali víckrát. Tříd'te odpad! Třeba obživne jako Karlosovi kamarádi – strašidla z barevných popelnic.

Strašidla z barevných popelnic

Lucie Macháčková, 4. ročník ZŠ Stará Ves

Na konci malého městečka pod rozbitou pouliční lampou stály tři barevné popelnice. Modrá, zelená a žlutá. V modré popelnici bydlelo strašidlo Tlust'och. Strašidlo Tlust'och vypadá takhle – je velmi tlusté, má modrou barvu a strašlivě červené oči. Tlust'och straší nehodné děti, které se neumí pěkně chovat, bijí se a nadávají si.

V zelené popelnici bydlí druhé strašidlo jménem Smrad'och. Smrad'och strašně smrdí, je zelený a má velký dlouhý nos. Jde z něho strach. Strašidlo Smrad'och zase straší zloděje, kteří kradou a vykrádají různé domy.

V žluté popelnici bydlí Gumaj. Gumaj je velký a žlutý. Gumaj nestraší nikoho. Je to hodné strašidlo.

Všechny tři strašidla si řekla, že by se porozhlédla po malém městečku. Vylezla z popelnice a rozhlížela se. Šla po úzké cestě mezi domy a najednou uviděla tři děti. Dva chlapce a malou holčičku. Chlapci nadávali na holčičku a pošlapali jí panenku. Holčička začala plakat. Tlust'och rychle běžel vystrašit chlapce a pomoci holčičce. Kluci se báli a rychle utekli, protože se lekli hrůzostrašných Tlust'ochových červených očí. Tlust'och pomohl holčičce. Holčička se ho nebála. Strašidlo jí podalo pošlapanou panenku. Anetka poděkovala a šla ulicí domů. Strašidla pochválila Tlust'ocha

Tlust'och, Smrad'och a Gumaj se otočili a šli zpátky pod rozbitou pouliční lampu do svých barevných popelnic. Už se začalo stmívat. Smrad'och uslyšel hlasité zvuky. Vylezl ze své popelnice a uviděl zloděje, který jde vykrást dům. Smrad'och vzbudil Tlust'ocha a Gumaje. Obě dvě strašidla vylezla z popelnic a Smrad'och jim řekl, co slyšel.

Zloděj byl už v domě a kradl obrazy, řetízky a zlaté náušnice. V tom tam přišel Smrad'och a vypustil ze sebe smrad. Zloděj vylezl z domu. Pak ho ještě Smrad'och vystrašil. Smrad'och byl velmi statečný. Všechna tři strašidla se radovala, že udělala dobrou věc.

Od těch dob se v malém městečku nekrade a lidé se k sobě chovají pěkně a nenadávají na sebe, nebijí se a nepomlouvají se. Jo, abych nezapomněla - strašidla v těch třech popelnicích jsou napořád a sledují ostatní.

Popelnice na útěku

Michaela Černínová, 5. ročník ZŠ Komenského Bílovec

Byla jednou jedna popelnice. Jmenovala se Sára a bydlela u rodiny Mourkových. No vlastně nebydlela. Stála před jejich domem. Každý čtvrtek k nim do vesničky Ohrada, kde bydleli, jezdilo popelářské auto.

Ale Sára už byla starší a přestalo jí bavit stát pořád na jednom místě a čekat, až přijednou popeláři. A tak si řekla, že půjde na výlet. Všechny své odpadky svěřila své kamarádce – popelnici Zuzce odvedle. A vydala se na dlouhou cestu do města Bílovce.

Šla, šla a mávala všem popelnicím, které viděla. Když došla do Bílovce, chtěla tam zůstat. Viděla vysoké domy, bedýnky na kolečkách, ale taky popelnice.

„*Ahoj!*“, zavolala na popelnici, která stála poblíž.

„*Ahoj,*“ řekla popelnice a usmála se na Sáru. „*Jmenuji se Adam.*“

„*Já jsem Sára.*“

Chvíli mlčela a pak ze sebe vychrlila: „*Přišla jsem z vesnice. Jak se tady žije?*“

„*No, já zrovna vydlím u takové rodiny, co nikdy netřídí odpad. Mám to všechno v sobě smíchané a dělá se mi z toho špatně. Ale třeba u mé sousedky odpad třídí, ta se má dobře.*“

Sáře se ve městě nelíbilo. U Mourkových se odpad třídil pravidelně. Tak se rozkoučila a Adamem a šla domů. Pochopila, že všude dobře – doma nejlíp.

Jak zmizel Pepíček

Jakub Němec, 5. ročník ZŠ Bravantice

Jednou jeden kluk Pepík neuměl třídít odpad a bylo mu to úplně jedno. Pepík byl zlobivý kluk a všichni v okolí to věděli. V popelnicích na sklo byly plasty, v popelnicích na papír bylo sklo. No prostě hrůza!

Popelnicím se to vůbec nelíbilo, a tak se domluvily, že jak ráno půjde dát Pepík sklo do žluté popelnice, že ho ta žlutá popelnice spolkne. Jak popelnice řekly, tak se stalo.

Ráno šel Pepík vynést sklo do žluté popelnice, která ho hned spolkla. V popelnici našel Pepíček papír, na kterém bylo napsáno, že do žluté popelnice se dávají plasty, do modré papíry, do zelené sklo a červená je na baterie. V tom Pepík usnul.

Ráno se vzbudil a byl před popelnicí v úzké uličce, vedle sebe měl papír, na kterém bylo popsáno třídění odpadu.

A od té doby už Pepík třídí odpad dobře.

Skřítci z barevných popelnic

Anna Pawlusová, 5. ročník ZŠ Komenského Bílovec

Kdysi dávno v každém městě byla jen jedna popelnice a v ní žili skřítci, kteří třídili vše, co lidé do té popelnice hodili. Avšak lidé byli líní a odpad házeli všude kolem. Skřítkové pak běhali po městečku a přes veškerou snahu nestíhali vše uklidit. To se nelíbilo hlavnímu skřítkovi, a proto svolal všechny skřítky k sobě.

Hlavní skřítek Jerulík promluvil: „*Milí skřítkové, lidé nehází odpadky do popelnice, všichni jsme unaveni a přepracováni. Musíme to zastavit! Proto navrhuji, abychom se všichni odstěhovali.*“

A tak se i stalo.
Obyvatelé popelnic odešli.

Lidé si toho ze začátku ani nevšimli. Až později...když už se po městě začaly válet odpadky a kousky jídel a přemnožili se hlodavci, kteří přenesli na lidi různé nemoci.

Jednou se skřítci rozhodli podívat se, jak se mměstu, které opustili, daří. Zhrozili se!

Moc nechybělo a město by vymřelo. Jerulík opět svolal všechny skřítky a rozhodl, že dá městu ještě jednu šanci. Nechtěl už ale zase nechat skřítky těžce pracovat za lidi a tak nechal přinést krásné nové barevné poplenice.

Zelená – sklo.
Žlutá – plast.
Modrá – papír.

Lidé si toho vážili a odpad do těchto barevných popelnic třídil pravidelně, neboť věděli, jak nebezpečné mohou být odpadky, o které se nikdo nestará.

Tři mužičci

Lenka Blizmanová, 6. ročník ZŠ TGM Bílovec

Mám ráda strašidelné historky, někdy i horory. Dá se říct i sci – fi filmy. Ale nejsem tady, abych vám vyjmenovala, co mám a nemám ráda, ale chtěla bych vám vyprávět příběh, jen ž se včera stal.

Kolem včerejší sedmé hodiny večer jsem šla vynést koš. Popelnice byla hned za rohem mého domu na ulici 17. listopadu. Když zahnu za roh, vidím u žluté popelnice s nápisem PLAST malého mužička. Vypadal docela čistý. Na šišaté hlavě, která vypadala spíše jako ragbyový míč, mu trčela dlouhé vlasy havraní barvy. Oči měl velké a kulaté, nos malý a tlustý, jako by celý život boxoval. Pusu roztáhlou od ucha k uchu, zuby bílé jako sníh. Bradu tlustou a malou. Krk měl tlustý a dlouhý, ramena úzká a na nich mi viselo vytahané žluté tričko. Ruce dlouhé jako opice a nohy rovněž tak. V rukou držel dvě pet láhve a dával je do žlutého kontejneru.

Ohnul se, vzal staré noviny a podával je druhému, skoro stejnému mužičkovi, kterého jsem do té chvíle neviděla. Mužiček vypadal naprosto stejně, ale byl oblečen v modrém tričku. Ten ty noviny vzal a dal do modrého kontejneru. Pak se natáhl a na zídce stála skleněná láhev. Vzal ji a podal třetímu v zeleném tričku, který ji opatrně hodil do zeleného kontejneru. Mužiček v zeleném tričku vzal patlík od bonbónů a dal ho do kontejneru.

Mužičci v činnosti pokračovali. Po 10 minutách bylo kolem popelnice uklizeno. Do posledního papírku, skleničky a pet láhve. Jakmile skončili, tak zmizeli.

Chtěli nám mužičci snad něco naznačit?

Strašidla z barevných popelnic

Nikol Kvitová, 6. ročník ZŠ Komenského Bílovec

Byly dvě děti, Amálka a Matěj. Bydlely v domku v malém městě s pěknou přírodou. Jednou, když šly ze školy, si řekly : „*Prozkoumáme lesík, ve kterém jsme ještě nikdy nebyli.*“

Ó, to bylo ale překvapení! Přímo uprostřed lesa objevili skládku odpadků. Nahlas si oba povzdechli: „*Kolik toho my, lidé, spotřebujeme a neumíme to po sobě uklidit.*“

Rozhodli se, že v lese uklidí. Sami to ale nemohli zvládnout, proto požádali o pomoc své spolužáky. Ti ale nic uklízet nechtěli. Amálka a Matěj to ale nevzdali. Zašli tedy za svou babičkou, protože ta si se vším vždy uměla poradit.

Babička jim vyprávěla příběh o třech strašidlech, která údajně bydlí ve starých barevných popelnicích na kraji města. Popelnice prý zůstaly úplně prázdné, protože lidé netřídí odpad.

Děti se chtěly přesvědčit, jestli je příběh pravdivý. Vydaly se najít barevné popelnice.

Matěj a Amálka je našli, ale po staršidlech ani památky. Děti už byly na odchodu, když v tom se z jedné popelnice začaly ozývat zvláštní zvuky. Když popelnici otevřeli, vyletěla z ní strašidla – Modrák, Žluták a Zelenák.

„*Já to říkala, babička má vždycky pravdu!*“ zvolala Amálka.

Děti se strašidel nebály, protože věděly, že jsou hodná. Se strašidly domluvily úklidový plán. Amálka s Matějem vzali strašidla s sebou do školy a ukázali je svým spolužákům, kteří se jich a le trochu báli. Strašidla dětem vysvětlila, jak je třídění odpadu důležité pro životní prostředí.

Hned po škole šly děti do lesa a uklidily ho, strašidla se vrátila do svých popelnic a lidé ve městě si na počast pořídili barevné popelnice před každý dům.

Skřítkové a strašidla z barevných popelnic

Renáta Rajčanová, prima GMK Bílovec

Když se v Bílovci objevily první barevné popelnice a kontejnery na tříděný odpad, ze začátku mnoho lidí ani nevědělo, k čemu slouží. Později však lidé začali třídít odpadky a nebylo snad nikoho, kdo by nevěděl, co do barevných kontejnerů patří. Modrý papír, žlutý plast, zelený sklo a červený kontejnek nebezpečný elektronický odpad.

Občas se však stane, že někdo při třídění přehlédne například kus papíru mezi plastovými lahvemi a tak podobně. V takových případech se do akce pustí barevní třídící skřítkové, kteří bydlí v podzemí pod kontejnery. V noci, kdy je v ulicích pusto a lidé spí, se skřítkové dají do usilovné práce a třídí. O těch skřítcích vědí jen pracovníci, kteří tyto popelnice a kontejnery pravidelně vyvážejí a občas je zaslechnou. Pro jejich práci si skřítků však velmi váží.

Jedné noci se z těch kontejnerů v jedné ulici ulici poblíž náměstí ozvalo:

„Chytej, Červeňáčku!“ To křičí skřítek z modré popelnice. Rozpráhl maličké ručičky a hodil baterku rovnou do červeného kontejneru, odkud se ozvalo jen tichounké zasténání.

Za chvíli tahá ze žlutého kontejneru další skřítek gumovou holinku. A reptá:

„Uf...To je dřina a ještě mi tam straší jedna. Kamarádi!!! Zeleňáčku a Modráčku, pojdte mi pomoc!“ Jenže Zeleňáček, když se hrabe ven z kontejneru, má plné ruce plechovek. A Modráček? Ten je přilepený k modrému víku žvýkačkou a nemůže se hnout. Žluťáček pustil holinku zpátky a rozzlobeně prohlásil: *„ Tak takhle to už nejde. Lidé si házejí, co kde chtějí. Už na to samo nestačíme.“* Po této větě měli skřítkci jasno.

Ráno, když svítalo, vzali starý obitý mobil, které našli u červeného kontejneru v trávě. Zavolali přímo řediteli popelářských služeb a vše mu podrobně popsali. Ten už na nic nečekal a stoskl červené tlačítko. A začaly se dít věci.

Ze zakázaného oddělení se vyřítily strašidla a rozmístila se do kontejnerů po celém Bílovci. Každý, kdo hodil nějaké odpadky tam, kde nepatří, nebo je pohodil jen tak kolem, prošel zaslouženým trestem. Strašidla ho z domu, kde bydlel, odvedly v noci na místní kopek Cvrček, kde se mu před očima jevily ty nejhorší noční můry, dokud neslibil, že bude třídít odpad, jak se má.

Od té doby každý napravený třídí odpad správně.

Měsíc poté už si všichni obyvatelé dávali dobrý pozor, co kde vhazují. A tak se mohla strašidla vrátit zpět do oddělení, jehož polohu si předávají ředitelé popelářských služeb dodnes. A skřítkové? Ti se vrátili zpátky ke své práci.

